

**KULE
KİTAP**

KRONOS`UN DÖNGÜSÜ

Can Sarıçoban

Kule Kitap®

www.kulekitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Genel Yayın Yönetmeni: Özgür Türkoğlu

Editör: Dilara Altun

Son Okuma: Dilara Altun

Mizanpaj Tasarım: Seda Taşçı

Kapak Tasarım: Merve Ökten

1. Basım, İstanbul, Ocak 2026

ISBN: 978-605-7150-93-6

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

"Kule Kitap Yayınevi tarafından baskıya hazırlanan eserlerin hukuki sorumluluğu tamamen yazara aittir."

KRONOS`UN DÖNGÜSÜ

Can Sariçoban

KULE KİTAP YAYINEVİNİN YAYIN ESASLARI

Kule Kitap:

Sağlam yapıları ve uzun ömürleriyle bilinen kuleler gibi üzerinde yükseldiği entelektüel ve sanatsal değerlerle zamanın yıpratıcılığına direnen, geçmiş ile gelecek arasında kurduğu bağla yarınlar zengin bir miras bırakmayı hedefleyen bir yayınevidir.

Klasikten moderne uzanan kültür vadisinde, okuyucularına zihinsel olarak daha yüksek bir bakış açısı ve estetik beğeni kazandıracak fikir ve sanat eserlerini yayımlamayı amaçlar.

İlkeli yayıncılık anlayışıyla, Anayasa'da belirtilen Türkiye Cumhuriyeti'nin temel niteliklerine ve toplumun değerlerine bağlı kalacak, hiçbir ideolojinin veya politik düşüncenin hizmetinde olmayacaktır.

Bünyesine katacağı eserleri seçerken bunların kendinden sonrakilere kılavuzluk edebilecek, ilham verebilecek, içerikleriyle özgün, dil ve anlatımıyla yüksek kalitede olmasına dikkat edecektir.

Ticari kaygılardan ziyade edebî, sanatsal veya bilimsel değere göre toplumun genel yararına uygun, eğitici, bilgilendirici ve estetik değer taşıyan eserlerin seçilmesine özen gösterecektir.

Farklı bakış açlarına, kültürlerle ve dillere yer verecek zengin bir yayın portföyüyle eser çeşitliliğini artırırken bu eserleri ait oldukları kültürde de nitelikleriyle öne çıkmış seçkin eserler arasından seçecektir.

Yayımlayacağı eserlerin her safhasını akademik bir titizlikle takip edecek; dil bilgisi, yazım kuralları, tutarlılık ve anlam bütünlüğü gibi

konularda sıkı bir editoryal süreçten geçmesini sağlarken Türk Dil Kurumunun *Yazım Kılavuzu*'nda belirtilen esaslar çerçevesinde hareket edecektir. (Tarih konulu eserlerde, özellikle Arap harfli kaynaklarla yapılacak çalışmalarla uyumlu olması açısından, özel isimlerin yazımında ait olduğu dildeki yazılışı esas alınacaktır.)

Yazarlardan intihal ve etik ihlali yapmadıklarına dair yazılı beyan alacak, fikrî mülkiyet hakları konusunda hassasiyet gösterecektir.

Her kitabı bir miras olarak yarınlara emanet ederken sıradan kitaplardan ziyade derinlik ve anlam arayan okurlarını entelektüel bir zirve yolculuğuna davet ediyor.

Faydalı olmak dileğiyle...

YAYINEVİNİN NOTU

Kule Kitap olarak edebiyatın; konfor alanlarını sarsan, zihni kıskırtan ve yerleşik düşünce kalıplarını sorgulayan gücüne inanıyoruz. Can Sarıçoban'ın eserleri modern insanın içsel parçalanmışlığını ve ruhsal krizlerini hiçbir sansüre uğratmadan, en çıplak hâliyle masaya yatırmaktadır.

Yazar, metinlerinde toplumun ahlaki kabullerini ve yerleşik etik değerlerini doğrudan hedef alarak okuru uç sınırlarda gezinen bir sorgulamanın içine çekmektedir. Karakterlerin savrulduğu bu karanlık ve kimi zaman provokatif evren; alışlagelmiş normların dışına taşan, huzursuz edici bir yüzleşmeyi de beraberinde getirir. Eserlerdeki felsefi derinlik, modernitenin getirdiği o yıkıcı ve dejenere ruh hâlinin bir yansımasıdır.

Bu bağlamda belirtmek isteriz ki yazarın inşa ettiği bu kurgusal dünyada dile getirilen radikal görüşler, toplumsal değer yargılarını zorlayan eylemler ve tartışmaya açık ahlaki tutumlar, tamamen yazarın özgür iradesiyle şekillenmiştir. Eserlerin içeriğinde yer alan her türlü beyan, fikir ve anlatının doğurabileceği tüm hukuki, fikrî ve etik sorumluluk münhasıran yazara aittir.

Okurlarımıza, bu metinlerin edebî bir kurgu ve bireysel bir felsefi deneyim alanı olduğunu hatırlatarak eserleri bu bilinçle değerlendirmelerini öneriyoruz.

SUNUŞ

“Yazmak, çoğu zaman arınmak için boğulmak, unutmak için hatırlamaktır.”

Kronos'un Döngüsü, Levent Aras'ın kaleminden dökülen bu yakıcı itirafın etrafında dönen, kendi kuyruğunu yiyen kadim yılan Ouroboros'un hikâyesidir. Can Sarıçoban, görsel sanatlardaki yetkinliğini bu romanda kurgusal bir metoda dönüştürür. Tıpkı *New Wave*, *Deranged* ve *Let's Dance* gibi serilerinde fotoğrafın gerçekliğini büküp parçalayarak ona yeni bir boyut kazandırdığı gibi, burada da edebiyatı ve aşkı yapıbozuma uğratar. Yazar, bizi yalnızca bir karakterin inişli çıkışlı yaşam öyküsüne değil; zamanın ve gerçekliğin piksellere ayrıldığı devasa bir zihin şantiyesine davet eder.

Bu roman, klasik anlatı kalıplarına sığmayı reddeden cesur bir edebî kolajdır. Zaman çizgisel bir akış olarak değil; üst üste binen şeffaf katmanlar, silinip yeniden yazılan bir palimpsest gibi kurgulanır. Okur, sayfalar arasında ilerlerken yalnızca bir hikâyeyi değil, bir zihnin arkeolojisini takip eder. Gençliğin fevri, öfkeli ve dağınık el yazısıyla doldurulmuş satırlarının, yıllar içinde nasıl kontrollü, estetik ama mesafeli bir kaligrafiye dönüştüğüne tanıklık ederiz. Defterlerdeki bu fiziksel değişim, Levent'in ruhundaki iki kutupluluğun -Siyah ve Beyaz dönemler arasındaki sarkaç hareketinin- en somut göstergesidir. Romanda zamansal kırılmalar ve bilinç sıçramaları, okurun yönünü kaybetmemesi için özel tipografik ayrımlarla işaretlenmiştir. Bu ayrımlar yalnızca biçimsel değil, Levent'in zihinsel haritasını izleyebilmemiz için bilinçli bir yapısal tercihtir.

Geçmişin Siyah Defterler'ine sinmiş zehirli melankoli ile şimdiki zamanın steril, başarılı yazar maskesi postmodern bir yapbozun parçaları gibi önümüze serilir. Tanıklık ettiğimiz şey, Levent Aras'ın parçalanmış benliğini teorik metinler ve dağınık anılar aracılığıyla birleştirerek kendine tutarlı bir *Sphairos* -mutlak ve pürüzsüz bir bütünlük- yaratma çabasıdır. Bu çaba, tıpkı sanatçının *Eidôla* serisinde Antik kentlerin hayaletlerini çağırdığı gibi, metin boyunca tanrılar, mitolojik anlatılar ve kadim hikâyelerle yankılanır; bu yankıları Levent'in zihnindeki titreşimiyle duyabilmemiz ve okura ileri okuma imkânı sunulabilmesi için bazı mitolojik göndermeler ile felsefi kavramlar dipnotlarla açıklanmıştır.

Metinlerarası geçişler Paris'in gri göğünden İstanbul'un nemli ve kaotik sokaklarına savrulurken, yazar her parçayı cerrah titizliğiyle yerleştirir ve tek bir sorunun peşine düşer: İnsan geçmişin enkazından sağlam bir gelecek inşa edebilir mi? Yoksa her yeni inşa, temelde başka bir yıkımın habercisi midir?

Levent Aras, ilişkilerini bir sanat eseri, hayatını ise yönetilmesi gereken bir proje gibi kurgular. "Kontrol delisi" görünen bu adamın ardında, sevgilisinin eşyalarına ya da silik bir not kâğıdına derin bir ünsiyet besleyen, geçmişin hayaletleriyle yaşayan yaralı bir çocuk saklıdır. Olasılık Pikselleri teorisiyle evrenin işleyişine kafa tutma, aşkı ve acıyı formüllere dökme çabası, aslında en kadim korkumuz olan belirsizliği bastırma girişimidir. Sedef'in açtığı onulmaz yaradan Gizem ve Selin'le kurulan çoklu evrene, Dilek'in "hayat bu" diyen sadeliğinden felsefenin karmaşasına uzanan bu yolculukta, Levent'in kalbi *Mater Dolorosa* tasviri gibi dışarıdadır; üzerine anıların kılıçları saplanmıştı.

Can Sarıçoban; karakterin en mahrem, en narsistik ama aynı zamanda en savunmasız anlarını dürüstlikle ifşa ederken okuru da tehlikeli bir aynaya bakmaya zorlar. Levent, zehirli günlerle yüzleşirken aslında bugünkü "kusursuz" hayatını ve kurduğu hegemonyayı

tahkim etmeye çalışır; bir tür içsel şeytan çıkarma ayini gerçekleştirir. Ovidius'un *Dönüşümler*'inden modern zamanın dijital yalnızlığına, Nietzsche'nin bengi dönüşünden bir İtalyan şarkısının damarlara işleyen yakarışına ve metal müziğin sert, neredeyse yıkıcı ritmine uzanan bu hat, zamanla hesaplaşmanın farklı frekanslarda yankılanan evrensel sesidir.

Ancak sayfalar ilerledikçe şu soru zihninizi terk etmeyecektir. Levent gerçekten iyileşti mi yoksa deliliğin sınırlarını felsefe ve teori adı altında yeniden mi çizdi? Geçmiş temize çekilebilir mi, yoksa Tantalos'un cezası gibi huzur her uzandığımızda bizden uzaklaşacak mıdır?

Kronos'un Döngüsü, unutuşun konforuna sığınmayı reddeden ve hatırlamanın yakıcı ama dönüştürücü gücüne inananlar için yazılmıştır. Aşkın, takıntının ve varoluşun sınırlarında dolaşan; kendi hatalarıyla yüzleşmeye cesaret edenler için parçalı ama bütününde sarsıcı bir harita sunacaktır.

Levent Aras'ın son notuna ulaştığınızda, Kronos'un ölçülebilir zamanı ile Kairos'un niteliksel anı üst üste binecek; geçmiş ile şimdi arasındaki çizgi silinecektir. O anda hatırlamanın bir iyileşme değil, zamanın kendi üzerine kıvrılışı olduğunu fark edebilirsiniz. Çünkü burada döngü, bir karakterin kaderi olmaktan çok, zamana dair varsayımımızın kırılmasıdır. Doğrusal sandığımız akış, kendi iç gerilimini ele verir.

Bu metin bir harita sunmaz; daha çok, merkezin yer değiştirdiği bir düşünce alanı açar. Çıkışı aramayın. Belki de merkez, ileride değil, çoktan yaşanmış bir "şimdi" nin içinde, zamanın kendi çelişkisi olarak sizi bekliyordur.

Dilara Altun

Editör

Yazmaya başlayalı çeyrek asrı geçmiş. Önceki gece eski notlarımı karıştırırken fark ettim bunu. “Yazmaya başlamak” tam olarak ne demek peki? Başkalarına ya da kendine olup biteni ya da olup bitmesi mümkün olanı -belki de asla mümkün olmayanı- açıklama ihtiyacı mı? Hangi güdü tetikler bunu? Kayda geçirerek geçmişin bellekteki o belli belirsiz, akışkan şeklini çökelterek kristalleştirmek ve ona somut kanıtlar yaratmak mı? Peki ya yalan söylüyorsa yazan kişi? Ya da farkında olmadan hem kendisinin hem de başkasının oyununa geliyorsa? Ya yaşadığını sandıkları, zihnin ya da duyguların bir yanılısamıysa; hislerin ürettiği bir âlemden öte bir şey değilse? Bu kaygan zemin huzursuz ediyor beni işte... Evet, *Nosce te ipsum*¹ yazar o tapınağın girişinde, bunun mümkün olabileceğini varsayarak. Hele ki “Yazar, dünyayı ve bilhassa insanı öteki insanlara ifşa edendir.” ya da “Edebiyat insana kendisini öğretendir.” gibi aforizmaları söyleşilerimde sakız edip durmam -üstelik dün de yine aynıını yaptım- canımı sıktı doğrusu.

Yine de yazmamaktan daha anlamlı olsa gerek yazma eylemi. En azından zamanın yıkıcılığına direnen kalınlardan kimi hikâyeler inşa etme olanağını ortaya çıkarır. Bu arkeolojik kazılardan elde edildiği sanılan olgular da tamamen kurmaca, hatta aldatmacaysa, o zaman gerçeğe dair tüm tanımlar bir tür göz aldanmasının ötesine geçmez zaten. Peki ya kulağa aşına o tınılar, o onların yaşanmışlığına dair yalvarırcasına ikna etmek isteyen kimi kokular? Bir diğer yandan da

¹ Kendini tanı.

o günlere dair, her geçen gün göze daha da farklı görünen kimi kayıtlar, fotoğraflar, videolar... Hangileri daha güçlü anlamlar taşıyor acaba hakikate dair? Aynı yüzler, her bakışımızda bir başkasına mı evriliyor yoksa? Tüm başkalaşımlarından sonra bile, o anının yaşandığı zamana ilişkin bir ipucu bulmak, o ipucuna sıkıca tutunmak ve o günlerin gerçekliğine ulaşmak her daim mümkün olabilecek mi? Yoksa kaosa doğru ilerleyen kozmosumuza dair birer kesitten mi ibaret hepsi? Peki ya asıl yanıltıcı olan, ta en başında, o anının yaşanma esnasında gerçek sandıklarımızda ise?

Kafamın içindeki bu gürültüyü durduramıyordum. Tüm kalbimle inanmak istediğim yaşanmışlıklarımın, hatta bugünümün dahi aslında bir tür illüzyondan ibaret olabileceğini bana kavratmak adına, tüm bu soru cümleleri silahlarını kuşanmış, zihnime durmaksızın saldırıyordu. Bir çıkış yolu, hakikatin ontolojisine dair bir umut bulamazsam düşler de anlamını yitirecek; Morpheus² yeryüzüne inecek, Helios³ uykulara girecek, tüm anlamlar tersyüz olup yitime uğrayacaktı.

İşte yine öyle bir andı; o günler gerçekten yaşandı mı, yoksa bir tür yanılısama mıydı diye düşlere dalarken bulmuştum kendimi. Böyle zamanlarda, yazdığım ya da okuduğum bir kitabın en heyecanlı yerine dalıp gitmişçesine dış dünyadan soyutlanırdım. Yine de bu uyku ile uyanıklığın iç içe geçtiği, yarı bilinçli durumun uzun sürmesi pek hoşuma gitmezdi. Mutlu olmak için “şimdi”yi dış dünyadan bağımsız tutmamalıydım. Nesnel gerçekliği görmezden gelerek, somut varlıkların yokluğunda mutluluğu aramanın bir tür oyalanma

²Yunan mitolojisinde Rüya Tanrısı. Adı, Yunanca morphe (biçim, surat) kelimesinden gelir; çünkü rüyalarda insan suratına bürünerek görünür ve soyut düşlere biçim verir.

³Yunan mitolojisinde Güneş'i temsil eden Titan. Her gün dört atlı ateşin arabasıyla gökyüzünü doğudan batıya kat ederek zamanın döngüsel akışını taşıyın eder.

olduğuna, kendini kandırarak saatleri, günleri, hatta koca bir hayati boşa geçirmek olduğuna inanırdım. Hâlâ da böyle düşünüyör olabili-rim. Derin bir nefes alıp gerindim. Kızlar henüz mışıl mışıl uyuyordu. Yataktan sessizce kalktım. Her etkinliğin alışıldık sonu gibi dün gece fazla içilmişti yine. Başım çok ağırımıyordu neyse ki.

Herhâlde rezil bir sarhoş gibi davranmamışımdır o önemli in-sanların arasında. Ortamdaki kimse benden daha ayık ya da daha “önemli” değildi aslında; ama yine de ne *Le Vieux Saltimbanque* ne de *Le Chiffonnier*, hiçbir zaman bayıldığım bir Baudelaire figürü olma-mıştır. Şaka bir yana, onlarca zorlama gülümseyişle sıvanmış gözlerin takibinde olmaktansa, silik bir figür olmak daha mı iyidir diye sorguladığım olurdu böyle gecelerde. Endişelerimden arınmak için, yarı ayık hafızamı zorlayarak dünkü olayları tek tek gözden geçirmeye çalıştım. Apartmanın giriş katındaki, uzun emekler sonucu geçen sene açmayı başardığım, bir tür kitap kafe olan mekânımda, öğleden sonra, belirtilenden bir saat gecikmeyle başlamıştı etkinlik. Her yerde o ismi görüyordum: “Levent Aras”. Hayatımın her döneminde sanki daha başka bir şeye işaret eden, fakat çocukluğuma ait değişmeyen renkli bir öz taşıyan bir tını. Bu renk, yıllar geçtikçe solmuş muydu, yoksa daha başka şekillerde mi parlamıştı, fark etmek benim için bile zordu. Konuşma yapmak için sahneye yürürken kulaklarıma çalınan “Levent Bey!” deyişleri ise bambaşka birini işaret ediyordu sanki. Dış görünüşü içinden kesinlikle daha olgun ve yaşlı olan, ünlüyü oynayan, tanıdık gelen yabancı bir adamı... Söyleşilerin ardından, akşamüstüne doğru yeni kitabımın imza günü sona erince, birkaç tanıdık gazeteci, kitaplarımı bastırdığım yayınevini sahibi ile birkaç çalışanı ve bazı eş dost için bir kokteyl düzenlemiştim aynı mekânda. Ardından da daha ufak bir grupta eve çıkılmış, yine plansız şekilde o alışlagelmiş teras partilerimden birine dönüşmüştü gece. Mekândan daha önce ayrılmış birkaç isim de gecenin burada devam ettiğini bir şekilde işitmiş olacak

ki kısa sürede belirmişti kapımda. Günün erken saatlerinden gecenin sonuna dek, yıllardır değişmeyen aynı döngüyü yaşamıştım. Hatta bu döngüye, kendimle dalga geçercesine “Aras’ın üç hâli” adını takıyordum. Katı hâl; gergin, buz gibi, ağırbaşlı bir başlangıç. Sıvı hâl; günün ciddi bir skandala dönüşmeden kotarıldığı netleştikçe yükselen coşku ve öforinin yarattığı sıcak akışkanlık. Ve buharlaşma; anlamsızlık duygusunun kendini göstermesiyle gelen ani bir düşüş ve yok olma arzusu.

Bu süreçte olup bitenler; ardı arkası kesilemeyen selamlaşmalar, durmaksızın sırttan yüzler, zorlama espriler, abartılı kahkahalar, entelektüel soslu gevezelikler ya da ifşa kıvamında dedikodular arasında hafızamda yer eden pek önemli bir detay yoktu. Fazlasıyla sarhoş olduğumu fark edince, sağ salim atlatmak üzere olduğum bu geceyi bir son dakika rezaletiyle mahvetmemek adına, çaktırmadan içeri geçip kendimi yatağa atmış olmalıyım. Evet, uykuya dalmadan önceki o anları belli belirsiz hatırlıyordum, hatta terastaki konuşmaları hâlâ duyuyordum içim geçmeden önce. Bir süre sonra da kızlar beni merak edip kontrol etmeye gelmiş olmalılar.

— Levent, iyi misin?

Tuğçe’nin sorusunu boğuk da olsa duyduğumu; bir hayvanı andıran iniltiyle cevap verdiğimde, kıkırdayarak misafirlerin yanına dönüşünü hayal meyal anımsıyorum. İdrak edemediğim bir sürenin ardından Melda da bana bakmaya gelmişti. Bu kez cevap dahi verebilecek enerjiyi kendimde bulamamıştım. Ancak, henüz misafirlerin hepsi ayrılmadan terasta erkenden sızmam üzerine espriler döndüğünü, gülüşerek benim hakkımda konuştuklarını tahmin etmiştim. Hakkımda övgü dolu birkaç cümle edildiğini işitince içim rahatlamıştı, kelimele ri seçmek için kendimi zorlamayı bırakmıştım. Kimler kalmıştı o sate dek, kimlerle konuşuyorlardı acaba? Seslerin sahiplerini anlamaya çalışırken yeniden içim geçmişti. Bir süre sonra kızlar da yanıma gel-

mişlerdi; gözlerimi yarım yamalak açtığımda henüz hava aydınlanmamıştı. Yatağa girdiklerinde pek sarhoş görünmüyorlardı ve çıplaklardı. Vücudumda devinen ellerini ve ıslak dudaklarını hissettikçe keyifleniyor, âdeta ruhani bir zevkle doluyordu içim. Uykuyla uyanıklık arasında sevişmeye başlamıştık. Bir anda yükselen enerjime şaşmıştım. Gün boyu yükselen adrenalin sonrası gelen rahatlama ve onlarca insan tarafından okşanan egonun uyandırdığı en ilkel duygularla yükselen bir iktidardan söz edilebilirdi. Fakat bunun yanında, alkol ve uykusuzluğun zihinde yarattığı imkânsızlık hissinin, vücutta ortaya çıkardığı zıt bir tesirle libidoyu aniden artırdığı, o beklenmedik sabaha karşı saatlerin ateşi de sarmıştı içimi. Fakat tatmine ulaşınca narkozlanmışçasına bedenime felç yayılmaya başlamış; en büyük hazzı atalette bulmuş ve bir ölü gibi kalakalmıştım. Uykuya bu son dalışım öylesine tatlı ve huzurluydu ki, sanki hayatımdaki tüm sorular cevaplarını bulmuş, tüm eksikler tamamlanmış, beni tedirgin eden tüm olasılıklar buhar olup uçup gitmişti. Belki de bu yüzden, bu birkaç saatlik uyku bile beni dinç bir şekilde hayata döndürmeye yetmişti.

Yatağımdan asma katın tırabzanlarına doğru dönüp bakınca, aşağıda uzunlamasına devam eden salonun karşı ucundaki camekânlardan içeriye doğru parıldayan deniz ve gökyüzünün ışıltısı, âdeta Monet'in Nilüfer Salonu'ndaki devasa tabloları andıran bir çizimiymiş gibi tüm odanın atmosferini değiştiriyordu. Yaklaşık on yıldır yaşadığım bu daireyi hayalimdeki şekle sokmak için herkesi epey uğraştırmış, son hâlini verene dek iç mimar arkadaşımı çileden çıkarmıştım. Altı katlı apartmanın en üst katında bulunan dairem; yüksek tavanlı salon kısmının dörtte biri genişliğinde, çift kişilik yatağımın, iki komodinin ve küçük bir dolabın bulunduğu ufak asma katı, salonun karşı duvarını kaplayan boydan boya camekân pencereleri ve camekân pencerelerin sağındaki basamaklarla çıkılan, hole paralel şekilde ilerleyen uzunlamasına terasıyla kendine has,

anlatılması zor bir mimariye sahipti. Bu yüzden izninizle burayı Balzac zarafetinden uzak, düz bir betimlemeyle sunarak okuyucunun zihninde bir nebze olsun oluşturmak ve kendimi de bu yükten bir an önce kurtarmak isterim.

Daireye giriş, sol tarafa doğru ilerleyen ince ve uzun holü dik keser; giriş kapısının sağ yanında banyo kapısı, karşısında ise sırasıyla depo odası ve mutfak yer alır. Holün bitimiyle salona girilince, hemen sol tarafta yatağımın olduğu asma kata çıkan tahta merdiven görülür. Asma katın altında kalan, salona ait kısımda bir zamanlar özenle düzenlediğim ama kısa zamanda neyin nerede olduğunu bulmanın imkânsız hâle geldiği kütüphanem ve üzeri birbirinden alakasız kitaplarla, defterlerle, karman çorman notlarla kaplanmış çalışma masam durur. Uzun bir dikkörtgeni andıran, yüksek tavanlı salonun diğer ucunda ise denize bakan boydan boya camekân pencereler görülür. Camekânların sağından, terasın cam kapısına çıkan dar basamaklara ulaşılır. Mutfağın ve depo odasının üzerine denk gelen terasın karo zemininde boylu boyunca ilerlerken, sol taraf uçtan uca denizi gören boşluğa bakar, sağ taraf ise üzerlerinde rengârenk Meksika duvar resimlerini andıran çizimler bulunan, iki metreden biraz yüksek bir duvarla çevrilidir ve duvarın ardında yükselerek devam eden çatı görülür. Çok büyük bir alana yayılmayan dairem bende kendine has ve sıcak bir aidiyet hissi uyandırırken, karmaşık ama verimli bir şekilde tasarlanmış mimarisi sayesinde oldukça kullanışlı ve işlevseldi.

Evet, yaşadığım yerin en uygun şekli olması için, işte tüm bu detaylara delicesine kafa yormuştum zamanında... Burada hayatımın en güzel günlerinin geçtiğini belirtmemek nankörlük olurdu elbette. Benzer şekilde, yazarlık hayatımın inşası ve apartmanın giriş katındaki kitap-kafe mekânımı açmak adına da fazlasıyla emek sarf etmiştim. Obsesif bir titizlikle inşa ettiğim ev, iş ve aşk hayatım bu kadar ku-